

УДК 342.95

 DOI: <http://doi.org/10.5281/zenodo.2544614>
А.А. РУСЕЦЬКИЙ,

 здобувач Харківського національного університету внутрішніх справ,
 кандидат юридичних наук, м. Харків, Україна; e-mail: Rusetskyy@i.ua;

 ORCID: <https://orcid.org/0000-0003-4546-1794>

ЩОДО ОПТИМІЗАЦІЇ СИСТЕМИ СУБ'ЄКТІВ, ЩО ОРГАНІЗУЮТЬ ВЗАЄМОДІЮ ПРАВООХОРОННИХ ОРГАНІВ НА РЕГІОНАЛЬНОМУ РІВНІ

A.A. RUSETS'KYY,

 Applicant of a Ph.D., Kharkiv National University of Internal Affairs,
 Ph.D. in Law, Kharkiv, Ukraine; e-mail: Rusetskyy@i.ua;

 ORCID: <https://orcid.org/0000-0003-4546-1794>

ON THE OPTIMIZATION OF THE SYSTEM OF SUBJECTS THAT MAKE ORGANIZING THE INTERACTION OF LAW ENFORCEMENT AGENCIES AT REGIONAL'S LEVEL

АНОТАЦІЇ (ABSTRACTS), КЛЮЧОВІ СЛОВА (KEY WORDS)

Констатовано, що кожен правоохоронний орган, виходячи із предмету свого відання та компетенції, самостійно визначає напрямки взаємодії та ресурси, необхідні для її реалізації. Така взаємодія має двосторонній характер і виражається здійсненні окремих спільних дій, заходів. Встановлено, що доречним є наділення функціональних підрозділів регіональних правоохоронних органів правом самостійно вирішувати питання організації взаємодії між собою для швидкого реагування на наявні зміни, ускладнення та проблеми. Показано, що має бути посилена персональна відповідальність керівників функціональних підрозділів за прийняті ними рішення. Доведено, що існуюча на сьогодні система взаємодії правоохоронних органів на регіональному рівні та координація такої взаємодії перебувають на стадії свого формування, тому наявні організаційні недоліки потребують на їх вирішення.

Ключові слова: оптимізація; удосконалення; система суб'єктів; взаємодія; правоохоронні органи; регіональний рівень

The article presents a theoretical generalization and a new solution to the scientific problem, which consists in the definition of new approaches to optimizing the system of subjects that organize the interaction of law enforcement agencies at the regional level. Proved that speaking about objectivity as a criterion optimization system subjects that organize law enforcement cooperation at the regional level, we mean that it is necessary to define clearly which of the subjects with which it acts on a key element for the organization investigated interactions, After all, interaction, at least in the law enforcement sphere, should not be implemented and implemented at all, it should concern specific issues, that is, to be substantive. It is stated that each law-enforcement body, on the basis of its subject matter and competence, independently determines the directions of interaction and resources necessary for its realization. However, in practice, such interaction, as a rule, is bilateral and the implementation of individual joint actions and measures is expressed. Determined that it is appropriate to give the functional departments of regional law enforcement agencies to solve the issue of interaction between them, allowing more quickly and substantively respond to the current changes, complications, and problems that arise during its organization. However, this, of course, should be strengthened by the personal responsibility of the heads of the functional units for their decisions. Proved that the currently existing system of interaction of law enforcement agencies at the regional level and coordination of this interaction are at the stage of its formation, and so it is a natural presence in their organization and carrying out certain deficiencies and other problems, but they are completely solved.

Key words: optimization; improvement; a system of subjects; interaction; law enforcement bodies; regional level

Постановка проблеми

У зв'язку з недостатньою ефективністю та результативністю взаємодії та координації пра-

воохоронних органів на регіональному рівні актуальним є проведення оптимізації системи суб'єктів, які організують дану взаємодію та

удосконалення адміністративно-правового статусу її координатора. В самому загальному вигляді під оптимізацією системи розуміють процес пошуку та визначення її найбільш прийнятної форми, стану, за якого вона надійно і стабільно функціонує, ефективно досягає поставлених завдань і цілей в наявних умовах. Під час оптимізації здійснюються зміни, перетворення, удосконалення, покращення тих чи інших аспектів системи з метою її приведення у відповідність до об'єктивно існуючих умов, пристосування до реалій і викликів сучасності. Разом із тим, на думку І.П. Подласого, оптимізація не може бути "взагалі", вона виникає лише по відношенню до обраного завдання. При цьому необхідно чітко уявляти, що саме має бути оптимізовано, який параметр системи повинен досягти оптимального значення відповідно до поставленої мети [1].

Виходячи з цього, Давор Деренцинович (Derenčinović D., 2007) та Гетос Анна-Марія (Getos A., 2007) наголошують на потребі налагодження "оптимального рівня дій", в тому числі, на регіональному рівні, з огляду на досвід співробітництва правоохоронних органів і розвідки в боротьбі з тероризмом, що впливає на питання конфіденційності та захисту даних в Раді Європи та Європейському Союзу [2].

Щодо практичної діяльності із взаємодії правоохоронних органів, то Джонатан Чейз (J. Chase, 2017), Джіалі Ду (J. Du, 2017), На Фу (N. Fu, 2017), Трук Вьет Ле (T.V. Le, 2017) та Хоонг Чун Лау (H.C. Lau, 2017) зазначають, що правоохоронним органам стає все складніше ефективно реагувати на екстрені виклики. Тому актуальною є проблема просторової і тимчасової оптимізації розподілу ресурсів правоохоронних органів таким чином, щоб якість обслуговування з точки зору часу реагування на надзвичайні ситуації, особливо у їх взаємодії та координації, могла бути гарантованою [3].

Виходячи з цього, питання оптимізації з означеного напрямку треба розглядати стосовно до кожного правоохоронного органу. Наприклад, В. Бесчасний зауважував на необхідності оптимального вдосконалення системи та структури органів внутрішніх справ, проведенні критичного перегляду їх функцій і повноважень, а також упровадженні нової ідеології відносин із населенням на засадах пріоритетності прав та інтересів людини [4]. На його думку, це стосується оптимізації штатної структури міністерства та обласних управлінь органів внутрішніх справ. Структурна оптимізація передбачає уз-

годження функцій, структури та чисельності органів внутрішніх справ усіх рівнів із завданнями, що стоять перед органами правопорядку на сучасному етапі розвитку держави та суспільства. Внутрішня перебудова структури МВС повинна передбачати укрупнення підрозділів зі збереженням їх функціональності й одночасним виключенням необґрунтованої розрізненості, дублювання і паралелізму в роботі ряду служб міністерства.

О.М. Полковніченко з проблем діяльності Служби безпеки України, зазначає, що найбільш оптимальною є модель, що забезпечуватиме адекватне реагування на зміни оперативної обстановки і ефективну взаємодію всіх її елементів [5]. С.В. Подкопаєв, в свою чергу, завдання оптимізації системи органів прокуратури пов'язує з особливостями її організації (побудови) в цілому, структурою робочих апаратів її органів, з одного боку, та результативністю, ефективністю діяльності – з іншого [6].

Також акцентується на важливості осмисленні даних правоохоронних органів з використанням для процесу оптимізації взаємодії нових технологій аналізу посилань. Такий мережевий аналіз може використовуватися для розуміння балансу сил і відносин між декількома організаціями, Використовуючи візуалізацію мережі, правоохоронні органи можуть оптимізувати рішення про розподіл ресурсів, допомагаючи співробітникам поліції знаходити і розуміти нові маршрути розслідування та об'єднувати всі знання в один центральний ресурс [7].

Враховуючи зазначене, метою статті є аналіз деяких засад оптимізації системи суб'єктів, які організують взаємодію правоохоронних органів на регіональному рівні. Її новизна полягає в з'ясуванні означених засад оптимізації. Завданням статті є визначення особливостей організації як базового елементу оптимізації у взаємодії правоохоронних органів та критеріїв структурної оптимізації системи суб'єктів в організації такої взаємодії. При цьому, таку систему становить сукупність правоохоронних органів, що здійснюють взаємодію на регіональному рівні та суб'єкти організації взаємодії та координації діяльності правоохоронних органів на регіональному рівні. Такими є органи державної влади, які відповідно до норм чинного законодавства України наділені необхідною сукупністю повноважень для того, щоб створити всі необхідні умови (організаційні, матеріально-технічні та правові) для забезпечення належної та якісної спільної роботи правоохоронних органів на

регіональному рівні задля досягнення кінцевої мети їх діяльності.

Організація як базовий елемент оптимізації у взаємодії правоохоронних органів

Слід зазначити, що оптимізація сама по собі не є метою, вона виступає інструментом, засобом вирішення певних недоліків, прогалин, інших проблем системи. Відповідно, щоб якісно провести оптимізацію та адекватно оцінити її результативність, вона має відбуватися з урахуванням відповідних критеріїв. Такими критеріями, на нашу думку, є предметність. Тому слід враховувати, що "організація" – це складне, комплексне поняття, яке має декілька тлумачень. Організація, пише, А. Маршал, поняття, що відображає основу, яка забезпечує єдність складних економічних організмів і необхідна їм в силу високого рівня диференціації і комплексності. Ця основа організації має точний вираз – розподіл праці, оскільки означає виділення спеціалізованих функцій. На цьому рівні абстракції виступає як характеристика соціально-економічної системи [8]. Організація, зазначає Г.В. Атамчук, це: формальне явище, утворене шляхом виділення з якого-небудь цілого його певної частини з метою покладання на неї (частину) адекватних їй функцій цілого; взаємодія елементів частини як всередині, так і поза нею з метою реалізації покладених на неї функцій цілого; це стійка (у часі і просторі) взаємодія елементів, що додає частині певні контури і зміцнює її силу за допомогою спеціалізації і кооперації можливостей цих елементів. Головне в організації складається не в наборі, кількості і якості елементів, що її складають, а в їх взаємозв'язках, взаємодіях [9, с.130–131].

Г.В. Осовська та О.А. Осовський відмічають, що поняття "організація" найчастіше означає: внутрішню упорядкованість, узгодженість взаємозалежних елементів цілого (системи); сукупність процесів або дій, що забезпечують досягнення цілей системи; об'єднання людей, спільна діяльність яких спрямована на реалізацію встановлених програм на основі певних правил і процедур. За своїм функціональним призначенням організація полягає у створенні нових і удосконалення створених і функціонуючих систем будь-якого виду. Тому організувати – значить створити нову систему або поліпшити стан колишньої в процесі її функціонування відповідно до мінливих внутрішніх і зовнішніх умов. Організація як аспект управління, підкреслюють дослідники, припускає розподіл і закріплення робіт по етапах, регламентування і нормування їхньої

послідовності і термінів, встановлення міри дисциплінарних стягнень, введення обов'язкових вимог здійснення процесу управління. Організація процесу управління – це всебічне його упорядкування, що визначає чіткість, послідовність і припустимі межі його здійснення. Інакше кажучи, це доцільна побудова процесу управління в часі й у просторі відповідно до потреб узгодження спільної праці в соціально-економічній системі з задачами підвищення ефективності управління виробництвом [10].

З викладеного видно, що організація як діяльність, являє собою складний процес, що включає ініціацію, підготовку і реалізації тих чи інших заходів. Для того, щоб даний процес був цілеспрямований та послідовний, для кожного з його етапів має бути чітко визначений предмет. Термін "предмет" означає: конкретне матеріальне явище, що сприймається органами чуття; логічне поняття, що становить зміст думки, пізнання; певна річ, що задовольняє ті чи інші потреби, використовується для чогось; те, на чому зосереджується увага, на що спрямована чиясь діяльність [11, с.1104]. Тобто, щодо предметності як критерію оптимізації системи суб'єктів, які організовують взаємодію правоохоронних органів на регіональному рівні, необхідно чітко окреслити який із суб'єктів з яких саме питань виступає ключовою ланкою щодо організації досліджуваної взаємодії. Адже взаємодія, принаймні у правоохоронній сфері, не повинна запроваджуватися і здійснюватися взагалі, вона має стосуватися конкретних питань, тобто бути предметною.

Очевидно, що кожен правоохоронний орган, виходячи з предмету свого відання та компетенції, самостійно визначає напрямки взаємодії та ресурси, необхідні для її реалізації. Однак, на практиці така взаємодія, як правило, має двосторонній характер і виражається здійсненні окремих спільних дій, заходів. Якщо ж розглядати повноцінну взаємодію як системну, систематичну співпрацю між усіма правоохоронними органами і службами у межах регіону, то її реалізація є більш складним питанням, оскільки фактично відсутній єдиний центр, в межах якого би визначалися пріоритети, напрямки, форми співпраці правоохоронних органів у відповідному регіоні, а також характер, обсяги та джерела необхідних ресурсів для забезпечення такої взаємодії. З огляду на це, вважаємо за доцільне покласти функції такого центру на органи місцевої влади, які б: ініціювали всебічну багатосторонню співпрацю між усіма правоохоронними органами і службами, що діють у регіоні; сприяли визна-

ченню найбільш важливих та гострих питань у правоохоронній сфері та сфері цивільного захисту населення регіону, а також обсягів і джерел матеріально-фінансового та іншого ресурсного забезпечення взаємодії. Покладання таких функцій саме на місцеві органи влади обумовлено тим, що саме вони слідкують за порядком на конкретній території та опікуються благополуччям її населення. Тому дані суб'єкти повинні налагоджувати і підтримувати належну роботу правоохоронного механізму в регіоні. Крім того, у межах регіонального управління поєднуються державний та муніципальний (самоврядний) аспекти публічної влади. Це, поперше, дозволяє більш змістовно визначати напрямки, форми характер та зміст взаємодії з урахуванням як загальнодержавної політики, так і особливостей конкретного регіону, а, подруге, дає більш широкі можливості щодо забезпечення такої взаємодії усіма необхідними ресурсами.

Критерії структурної оптимізації системи суб'єктів в організації взаємодії правоохоронних органів

Зауважимо, що йдеться саме про створення центру забезпечення взаємодії правоохоронних органів в регіоні, а не координаційного центру. Тобто, даний орган не матиме функцій і повноважень процесуального чи іншого керівництва діяльністю правоохоронних органів – його завданнями є: залучення до широкого діалогу та співпраці регіональних правоохоронних органів і служб, а також інших суб'єктів, повноваження яких так чи інакше стосуються підтримки режиму законності, публічного порядку і безпеки на відповідній території; надання їм відповідної ресурсної підтримки для змістовної та продуктивної співпраці. При цьому, як впливає з досліджень І.В. Зозулі стосовно системи органів МВС України [12], структурній оптимізації мають надаватись не тільки матеріальні, але й концептуальні ресурси.

Поряд із предметністю важливим критерієм оптимізації системи суб'єктів, що організовують взаємодію правоохоронних органів на регіональному рівні, є оперативність та змістовність як здатність даної системи дієво реагувати на ті чи інші проблеми і виклики, що постають перед правоохоронними органами у певному регіоні.

Показник оперативності прийняття і реалізації управлінських рішень у системі у значній мірі обумовлений видом її організаційно-управлінської структури. На сьогодні прийнято виокремлю-

вати: механістичні структури (їх іще називають ієрархічними, формальними, бюрократичними, класичними, традиційними), які характеризуються жорсткою ієрархією влади в компанії, формалізацією правил і процедур, централізованим прийняттям рішень, об'єктивними критеріями добору кадрів, об'єктивною системою винагороди. Вони функціонують як чітко злагоджений механізм; а також органічні (адаптивні) структури, які мають розмиті межі управління, невелику кількість рівнів управління, характеризуються слабким чи помірним використанням формальних правил і процедур, децентралізацією прийняття рішень, амбіційною відповідальністю, неформальними міжособистісними стосунками. До них, як зазначає Л.І. Федулова, належать матричні, проектні, множинні й тому подібні організації, що вирізняються великою гнучкістю у взаємодії із зовнішнім середовищем [13]. Для сфери публічного управління характерні, в основному, організаційно-управлінські структури механістичного типу, однією із ключових особливостей якого є наявність чіткої владної ієрархії та високий рівень формалізації правил поведінки в межах даної структури. Що в цілому є зрозумілим і абсолютно виправданим, оскільки за такої структури забезпечується чітка та зрозуміла процедура вироблення і реалізації управлінських рішень.

У складі механістичного типу організаційно-управлінської структури виокремлюють такі її основні види: лінійна, функціональна структури та їх різновиди – лінійно-функціональна структура управління. Кожному із цих видів організації управління, на думку А.Ф. Мельник, притаманні як свої переваги, так і недоліки. Так, наприклад, до елементів лінійної структури належать: єдність і чіткість розпорядництва; узгодженість дій виконавців; простота управління; чітко виражена відповідальність; оперативність у прийнятті рішень; особиста відповідальність керівника за остаточний результат діяльності свого підрозділу. У той же час використання даної системи пов'язане із такими проблемами, як: перевантаженість інформацією; ускладненість зв'язки між підрозділами; концентрація влади в управлінській верхівці; слабо виражені зворотні зв'язки [14, с.96]. Щодо функціональної структури, то в її основі лежить розподілі управлінських функцій між структурними підрозділами (керівниками), з підпорядкуванням їм усіх нижчих за рангом підрозділів. Він передбачає підпорядкування одного працівника (підрозділу) кільком вищим керівникам, які здійснюють свої функції. Внутрішня структура підрозділів, як зазначає

В.Я. Малиновський, як правило, будується за лінійним принципом [15, с.273]. Завдяки даній структурі досягається: висока компетентність спеціалістів, що відповідають за здійснення конкретних функцій; звільнення лінійних управлінців від вирішення деяких спеціальних питань; стандартизація, формалізація і програмування явищ та процесів; виключення дублювання і паралелізму у виконанні управлінських функцій; зменшення потреби у спеціалістах широкого профілю. Однак, попри це, проблемними аспектами даної структури є: надмірна зацікавленість у реалізації цілей та завдань "своїх" підрозділів; труднощі налагодження між функціональною координацією; прояви тенденцій надмірної централізації; значна тривалість процедур прийняття рішень [14, с.97]. Що ж стосується функціонально-організаційної структури, то вона характеризується тим, що лінійному керівникові в опрацюванні конкретних питань і підготовці відповідних рішень, планів, програм допомагає спеціальний апарат (штаб), який складається з функціональних підрозділів (служб, відділів, управлінь), що, як правило, відповідають за конкретну функцію управління [15, с.273]. Завдяки використанню комбінованої організаційно-управлінської структури досягається більш глибока підготовка рішень, що пов'язано зі спеціалізацією працівників; звільнення головного лінійного управлінця від глибокого аналізу проблем; можливість залучення консультантів та експертів. Разом із тим, вона характеризується: відсутністю тісних взаємозв'язків і взаємодії на горизонтальному рівні; недостатньо чіткою відповідальністю, оскільки той, хто готує рішення, в його реалізації, як правило, участі не бере; надмірно розвинена система взаємодії по вертикалі, що породжує тенденцію до надмірної централізації [14, с.97].

Щодо, наприклад, Міністерства внутрішніх справ України, то ще у 2005 році В.С. Венедіктов та І.В. Зозуля зазначали, що "сьогодні в загальній ієрархічній структурі системи МВС одночасно використовуються елементи лінійного, лінійно-штабного та лінійно-функціонального типів" [16, с.82]. Для правоохоронних органів в цілому основною є саме лінійно-функціональна система, в силу її зазначених переваг. І такий підхід, в цілому, є цілком справедливим і виправданим, адже за його використання суттєво розвантажується лінійний керівник і, у певному розумінні, понижуються вимоги до рівня професійної підготовки останнього, адже за лінійної структури керівник має бути всебічно підготовлений, щоб забезпечити ефективне керівництво

всіма функціями управління [14, с.96]. У той же час це не призводить до погіршення якості прийнятих рішень, оскільки інформаційно-аналітичний базис для них готують окремі функціональні підрозділи.

Використання в правоохоронних органах лінійно-функціональних структур з одного боку сприяє якісній професійній проробці ключових аспектів досліджуваної взаємодії на рівні кожної із співпрацюючих сторін з урахуванням специфіки їх суспільної місії. Однак, разом із тим, такий підхід, на нашу думку, негативним чином позначається на оперативності взаємодії. Адже функціональні відділи різних правоохоронних органів, які фактично розробляють плани, стратегії та інші важливі аспекти взаємодії, позбавлені можливості взаємодіяти один з одним напряму, а функціональні керівники, відповідно, не можуть самостійно примати керівних рішень в частині організації взаємодії підпорядкованих їм підрозділів з відповідними підрозділами інших органів і служб. З цього приводу Н.П. Тарнавська та Р.М. Пушкар зазначають, що за лінійно-функціональної структури функціональні ланки позбавлені права безпосереднього впливу на виконавців; вони готують рішення для лінійного керівника, який здійснює прямий адміністративний вплив на виконавців [17, с.201]. Також слід відзначити точку зору, яку висловлює В.Я. Малиновський, що лінійно-функціональна організація потребує створення спеціальних колегій, рад, де лінійні керівники разом із експертами та функціональними керівниками (фахівцями) погоджують свої дії і рішення. Погоджене рішення може бути доведено до нижчого рівня управління тільки за згодою і від імені вищого лінійного керівника. При цьому функціональні підрозділи вищого рівня не мають права віддавати розпорядження нижчим без відома лінійного керівника цього рівня (крім випадків методологічного характеру, роз'яснень, рекомендацій тощо) [15, с.273].

На нашу думку, було би доречним наділити функціональні підрозділи регіональних правоохоронних органів самостійно вирішувати питання організації взаємодії між собою, що дозволить більш швидко та предметно реагувати на наявні зміни, ускладнення та проблеми, що виникають під час її організації. Однак при цьому, зрозуміло, має бути посилена персональна відповідальність керівників функціональних підрозділів за прийняті ними рішення. Що ж до лінійного керівника, то він у даному випадку має виступати не стільки у ролі організатора взаємодії, скільки координатора даного процесу, який

визначає загальний курс та пріоритети взаємодії, контролює законність, цілеспрямованість і послідовність, ефективність та доцільність кроків і заходів, що вживаються функціональними підрозділами для її організації та здійснення.

Висновки

Враховуючи, що взаємодія правоохоронних органів на регіональному рівні та координація такої взаємодії потребує більш детального дослідження, в якості першочергового кроку з підвищення ефективності та результативності означеної взаємодії визначено важливість організації як базового елемента оптимізації у взає-

модії правоохоронних органів та критеріїв структурної оптимізації системи суб'єктів в організації такої взаємодії.

Конфлікт інтересів

Автор заявляє про відсутність конфлікту інтересів

Вираз вдячності

Стаття виконана відповідно до планів науково-дослідних робіт Харківського національного університету внутрішніх справ без додаткового фінансування.

СПИСОК ВИКОРИСТАНОЇ ЛІТЕРАТУРИ

1. Подласый И. П. Педагогика в 2 т. Том 1. Теоретическая педагогика в 2 книгах : учебник для академического бакалавриата. М.: Издательство Юрайт, 2015. 787 с. (Серия: Бакалавр. Академический курс).
2. Derencinovic, D. & Getos, A. (2007). Cooperation of law enforcement and intelligence agencies in prevention and suppression of terrorism: European perspective. *Revue internationale de droit pénal*, vol. 78(1), 79-112. DOI: <https://doi.org/10.3917/ridp.781.0079>.
3. J. Chase, J. Du, N. Fu, T. V. Le and H. C. Lau, "Law enforcement resource optimization with response time guarantees," *2017 IEEE Symposium Series on Computational Intelligence (SSCI)*, Honolulu, HI, 2017, pp. 1-7. DOI: <https://doi.org/10.1109/SSCI.2017.8285326>.
4. Бесчасний В. Актуальні питання реформування МВС України. *Віче*. 2011. № 2. URL: <http://www.viche.info/journal/2379>.
5. Полковніченко О. М. Шляхи удосконалення практичної діяльності Служби безпеки України щодо реалізації правоохоронної функції держави. *Форум права*. 2011. № 4. С. 571–576. URL: http://nbuv.gov.ua/UJRN/FP_index.htm_2011_4_95.
6. Подкопаев С. В. Організаційна структура системи органів прокуратури України. *Наукові записки Інституту законодавства Верховної Ради України*. 2014. № 4. С. 69–76.
7. KeyLines for Law Enforcement. Making sense of law enforcement data with link analysis technologies. URL: <https://cambridge-intelligence.com/keylines/law-enforcement>.
8. Маршал А. Принципы экономической теории. М.: Прогресс, 1992. 290 с.
9. Атаманчук Г. В. Теория государственного управления: курс лекций. М.: Юридическая литература, 1997. 400 с.
10. Осовська Г. В., Осовський О. А. Основи менеджменту: навчальний посібник. К.: Кондор, 2006. 664 с.
11. Великий тлумачний словник сучасної української мови (з дод. і допов.) / уклад. і голов. ред. В. Т. Бусел. К.; Ірпінь: ВТФ Перун, 2005, 1728 с.
12. Зозуля І. В. Оптимізація структури концепції реформування системи органів МВС України. *Форум Права*. 2010. № 2. С. 160–165. DOI: <http://doi.org/10.5281/zenodo.2590343>.
13. Менеджмент організацій: підручник / за заг. ред. Л. І. Федулової. К.: Либідь, 2004. 448 с.
14. Державне управління: навч. посіб. / А. Ф. Мельник, О. Ю. Оболенський, А. Ю. Васіна, Л. Ю. Гордієнко; за ред. А. Ф. Мельник. К.: Знання-Прес, 2003. 343 с.
15. Малиновський В. Я. Державне управління: навчальний посібник. К.: Атіка, 2003. 576 с.
16. Венедіктов В. С., Зозуля І. В. Проблеми реформування системи МВС України: монографія. Ужгород: ВАТ "Патент", 2005. 216 с.
17. Тарнавська Н. П., Пушкар Р. М. Менеджмент теорія та практика. Тернопіль: Карт-бланш, 1997. 456 с.

REFERENCES

1. Podlasyy, I. P. (2015). *Pedagogika v 2 t. Tom 1. Teoreticheskaya pedagogika v 2 knigakh: uchebnik dlya akademicheskogo bakalavriata* [Pedagogy in 2 tons. Volume 1. Theoretical pedagogy in 2 books: a textbook for academic undergraduate]. Moskva: Izdatel'stvo Yurayt (in Russ.).
2. Derencinovic, D. & Getos, A. (2007). Cooperation of law enforcement and intelligence agencies in prevention and suppression of terrorism: European perspective. *Revue internationale de droit pénal*, vol. 78(1), 79-112. DOI: <https://doi.org/10.3917/ridp.781.0079>.
3. Chase, J., Du, J., Fu, N., Le, T. V., & Lau, H. C. (2017). Law enforcement resource optimization with re-

- sponse time guarantees. *IEEE Symposium Series on Computational Intelligence (SSCI)*, 1–7. Honolulu, HI. DOI: <https://doi.org/10.1109/SSCI.2017.8285326>.
4. Beschasnyy, V. (2011). Aktual'ni pytannya reformuvannya MVS Ukrainy [Topical Issues of Reforming the Ministry of Internal Affairs of Ukraine]. *Viche*, (2). Retrieved from: <http://www.viche.info/journal/2379> (in Ukr.).
 5. Polkovnichenko, O. M. (2011). Shlyakhy udoskonalennya praktychnoyi diyal'nosti Sluzhby bezpeky Ukrainy shchodo realizatsiyi pravookhoronnoyi funktsiyi derzhavy [Ways of improving the practical activity of the Security Service of Ukraine in implementing the law enforcement function of the state]. *Forum Prava*, (4). 571–576. Retrieved from: http://nbuv.gov.ua/UJRN/FP_index.htm_2011_4_95 (in Ukr.).
 6. Podkopayev, S. V. (2014). Orhanizatsiyina struktura systemy orhaniv prokuratury Ukrainy [Organizational Structure of the Office of the Prosecutor's Office of Ukraine]. *Naukovi zapysky Instytutu zakonodavstva Verkhovnoyi Rady Ukrainy*, (4). 69–76 (in Ukr.).
 7. KeyLines for Law Enforcement. Making sense of law enforcement data with link analysis technologies. Retrieved from: <https://cambridge-intelligence.com/keylines/law-enforcement>.
 8. Marshal, A. (1992). *Printsipy ekonomicheskoy teorii* [Principles of economic theory]. Moskva: Progress (in Russ.).
 9. Atamanchuk, G. V. (1997). *Teoriya gosudarstvennogo upravleniya: kurs lektsiy* [Theory of Government: a course of lectures]. Moskva: Yuridicheskaya literatura (in Russ.).
 10. Osovs'ka, H. V., & Osovs'kyi, O. A. (2006). *Osnovy menedzhmentu: navchal'nyy posibnyk* [Fundamentals of Management: Tutorial]. Kyiv: Kondor (in Ukr.).
 11. Busel, V. T. (Red.). (2005). *Velykyy tлумachnyy slovnyk suchasnoyi ukrayins'koyi movy* [Great explanatory dictionary of modern Ukrainian language]. Kyiv; Irpin': VTF Perun (in Ukr.).
 12. Zozulia, I. V. (2010). Optymizatsiya struktury kontseptsiyi reformuvannya systemy orhaniv MVS Ukrainy [Optimization of the structure of the concept of reforming the system of organs of the Ministry of Internal Affairs of Ukraine]. *Forum Prava*, (2). 160–165. DOI: <http://doi.org/10.5281/zenodo.2590343> (in Ukr.).
 13. Fedulova, L. I. (2004). *Menedzhment orhanizatsiy: pidruchnyk* [Organization Management: Tutorial]. Kyiv: Lybid' (in Ukr.).
 14. Mel'nyk, A. F., Obolens'kyi, O. YU., Vasina, A. YU., & Hordiyenko, L. YU.; Mel'nyk, A. F. (Red.). (2003). *Derzhavne upravlinnya: navch. posib.* [Public administration: teaching. manual]. Kyiv: Znannya-Pres (in Ukr.).
 15. Malynovs'kyi, V. YA. (2003). *Derzhavne upravlinnya: navchal'nyy posibnyk* [Public administration: a manual]. Kyiv: Atika (in Ukr.).
 16. Venediktov, V. S., & Zozulia, I. V. (2005). *Problemy reformuvannya systemy MVS Ukrainy: monohrafiya* [Problems of reforming the system of the Ministry of Internal Affairs of Ukraine: monograph]. Uzhhorod: VAT "Patent" (in Ukr.).
 17. Tarnavs'ka, N. P., & Pushkar, R. M. (1997). *Menedzhment teoriya ta praktyka* [Management Theory and Practice]. Ternopil': Kart-blansh (in Ukr.).

ІНФОРМАЦІЯ ПРО СТАТТЮ (ARTICLE INFO)

Published in:
 Форум права: 53 pp. 66–72.

Related identifiers:
 10.5281/zenodo.2544614
http://forumprava.pp.ua/files/066-072-2018-5-FP-Rusetskyi_9.pdf
http://nbuv.gov.ua/UJRN/FP_index.htm_2018_5_9.pdf

License (for files):
 Creative Commons Attribution 4.0 International

Received: 01.11.2018
Accepted: 20.11.2018
Published: 27.11.2018

Cite as:
Русецький, А. А. (2018). Щодо оптимізації системи суб'єктів, що організують взаємодію правоохоронних органів на регіональному рівні. Форум Права, 53(5). 66–72. DOI: <http://doi.org/10.5281/zenodo.2544614>.

Rusets'kyi, A. A. (2018). Shchodo optymizatsiyi systemy sub'yektiv, shcho orhanizovuyut' vzayemodiyu pravookhoronnykh orhaniv na rehional'nomu rivni [On the Optimization of the System of Subjects That Make Organizing the Interaction of Law Enforcement Agencies at Regional's Level]. *Forum Prava*, 53(5). 66–72. DOI: <http://doi.org/10.5281/zenodo.2544614>.